

Vítězstvo Srdca

PANNA MÁRIA JE VŽDY S NAMI

Rodina Panny Márie

2017 (I) / č. 114

*„V našom živote nie sme sami, máme vždy pomoc a
spoločnosť Panny Márie, ...
Utiekajme sa pod jej ochranu predkladajme jej naše bolesti
a naše radosti, obavy a túžby.“*

Pápež František

„Hľa, tvoja Matka!“

13. mája 2017 budeme sláviť sté výročie prvého zjavenia Kráľovnej ruženca vo Fatime. Keď emeritný pápež Benedikt XVI. navštívil 13. mája 2010 toto pútnické miesto, povedal: „Klamal by sám seba ten, kto by si myslel, že prorocké poslanstvo Fatimy je ukončené.“ Na záver homílie vyjadril želanie: „Nech týchto sedem rokov, ktoré nás delia od stého výročia zjavení, urýchli ohlásené víťazstvo Nepoškvrneného Srdca Panny Márie na slávu Najsvätejšej Trojice.“ Toto víťazstvo ale závisí od našej spolupráce. V pastierskom liste 1. januára 2017 nás naši biskupi vyzvali „používať osvedčené duchovné prostriedky ponúkané Pannou Máriou.“ Ak budeme robiť, čo nám ona hovorí, môže sa prejaviť ako naša Matka, víťazka nad zlom a ako pastierka.

K keď sa v roku 1531 zjavila Panna Mária v **Guadalupe** 57-ročnému Aztékovi Juanovi Diegovi, predstavila sa mu ako **Nepoškvrnená, Mária vždy Panna, Matka pravého Boha a Matka všetkých ľudí**. Svoju láskyplnú starostlivosť prejavila takými vrúcnyimi a utešujúcimi slovami, že nežnejšie slová v histórii mariánskych zjavení neboli vyslovené dodnes.

Svoju materinskú blízkosť sľubuje nielen Juanovi Diegovi, ale aj každému z nás: „*Počúvaj a dovoľ, aby sa ti to zapísalo do srdca: Nech ťa nič neláká, nič nech ťa nezarmucuje. Nech sa tvoje srdce neznepokojuje ... Nie som snáď tu; ja, tvoja Matka? Nie si ty v mojom tieni, pod mojou ochranou? Nie som ja studňou tvojej radosti, tvoja záchrana? Nie si v záhyboch môjho pláštá, v mojom náručí? Nie si v mojom lone? Potrebuješ viac ako toto?*“

*U*plne nanovo si chceme uvedomiť túto ustavičnú blízkosť Panny Márie, aj keď ju nie vždy cítime. Mária je prítomná v živote každého človeka; či o tom vie, alebo nevie. Vo svojich rukách drží všetky národy, celý svet a všetko stvorenie.

O tom nás ubezpečuje hneď na začiatku **Mariánskej epochy** pri zjavení v **Rue du Bac** 27. novembra 1830. Svätá Katarína Labouré videla Pannu Máriu, ktorá vo svojich zdvihnutých rukách držala

malý zlatý glóbus a oči mala pozdvihnuté k nebu. 24-ročnej novicke Panna Mária vysvetlila: „*Tento glóbus predstavuje celý svet, zvlášť Francúzsko, a každého človeka osobitne.*“ Aký krásny obraz materinskej starostlivosti Panny Márie o každého jedného z nás! Pri tomto zjavení mala Panna Mária na rukách vzácne prstene s drahými kameňmi. Niektoré žiarili viac, iné menej, niektoré nežiarili vôbec. „*Pozri, tieto lúče sú symbolom milostí, ktoré zosielaš tým, ktorí ma o ne prosia. Tie, ktoré nežiaria, predstavujú milosti, o ktoré ľudia zabúdajú prosiť.*“

*K*edže väčšina ľudí vôbec nevie, že v Márii má každý svoju osobnú matku, „krásna pani“ prosila novicku Katarínu, aby dala raziť medailu a ponúkla ju všetkým – veriacim aj neveriacim. „*Osoby, ktoré ju budú nosiť, dostanú mnohé milosti. Nesmierne milosti obsiahnu tí, ktorí ju budú nosiť s dôverou.*“

V priebehu niekoľkých rokov sa rozdali milióny medailí, a keďže Panna Mária splnila svoj sľub a mnohým sa práve nosením medaily dostalo útechy, pomoci, obrátenia alebo uzdravenia, čoskoro ju začali volať „zázračná medaila“. Tým chcel Boh ešte pred začiatkom apokalyptických čias, ktoré sa, podľa slov pápeža Pia XII., začali v roku 1917, darovať Máriu celému ľudstvu ako Matku, ktorá chráni svoje deti. Päť mesiacov predtým, ako komunizmus začal revolúciou v Rusku šíriť svoje bludy do celého sveta, prišla vo **Fatime** Panna Mária k trom pastierikom, ktorí – a na to nezabúdajme – nevedeli ani čítať, ani písať, aby im zjavila duchovné zbrane, s ktorými môžu v tomto boji zvíťaziť: *ruženec, zmierne sväté prijímanie na prvú sobotu v mesiaci a predovšetkým zasvätenie sa jej Nepoškvrnenému Srdcu.* Keďže sme, žiaľ, nepočúvli Máriine výzvy, prišlo všetko tak, ako predpovedala: vypukla druhá svetová vojna, ako aj prenasledovanie kresťanov v dovtedy nepoznanej miere.

V uplynulom storočí sa Panna Mária zjavila na všetkých kontinentoch, aby nás viedla v tomto gigantickom duchovnom boji a aby nás uistila o svojej prítomnosti. Podobne ako v Rue du Bac, aj v **Amsterdame** nám Panna Mária darovala obraz a modlitbu. Tento obraz (na ktorom už had nie je) a jej modlitbu máme darovať všetkým ľuďom – bez ohľadu na ich rasu a vierovyznanie, lebo ona je skutočne Matka všetkých národov. Cez túto „*svetovú akciu vykúpenia a pokoja*“, ako ona sama nazýva šírenie svojho obrazu a modlitby, chce všetky svoje deti priviesť pod svoj ochranný plášť a chce im pomôcť zvíťaziť v boji proti zlu.

V **Akite** (Japonsko) dvadsaťštyri rokov po skončení zjavení v Amsterdame 101-krát plakala socha Panny Márie, znázornená ako Matka všetkých národov. Pred biskupovými očami z rany na pravej ruke sochy Panny Márie dokonca kvapkala krv a z rany vytekala tekutina príjemnej vône. Početné medicínske a chemické vyšetrenia potvrdili pravosť a nadprirodzený pôvod týchto fenoménov. Biskup Ito cirkevne uznal posolstvá, v ktorých Panna Mária 13. októbra 1973 hovorila nepočujúcej sestre Agnes Sasagawa o utrpeniach, ktoré prídu na ľudstvo, keď odmietne obrátenie, ktoré si Boh žiada:

„*Ako som ti povedala už skôr, ak sa ľudia nebudú kajať a nepolepšia sa, nebeský Otec uvalí na celé ľudstvo strašný trest. Bude to trest, ktorý bude hroznejší ako potopa: trest, aký svet ešte nikdy nezažil. Oheň bude padať z neba a veľkú časť ľudstva zničí, dobrých i zlých a neušetrí ani kňazov, ani veriacich. Tí, ktorí prežijú, budú trpieť tak veľmi, že budú závidieť mŕtvym. Jediné zbrane, ktoré vám zostanú, sú ruženec a znamenie, ktoré vám zanechal Syn. Denne sa modlite ruženec. Modlite sa ruženec za biskupov a kňazov. Diabolské mocnosti preniknú dokonca aj do Cirkvi a kardináli sa postavia proti kardinálom a biskupi proti biskupom. Kňazi, ktorí ma uctievať, budú predmetom pohrdania a výsmechu zo strany svojich spolubratov, ktorí sa budú stavať proti nim. Kostoly a oltáre budú spustošené. Cirkev sa naplní ľuďmi, ktorí robia*

kompromisy. Diabol mnohých kňazov a rehoľníkov zvedie, aby zanechali službu Pánovi. Diabol sa bude usilovať zvlášť o duše zasvätené Bohu. Pomyslenie na stratu toľkých duší je príčinou môjho smútku.“

Biskup Ito informoval Kongregáciu pre náuku viery v Ríme a jej vtedajší prefekt, kardinál Ratzinger, biskupa povzbudil, aby uznal nadprirodzený pôvod a pravosť posolstiev a udalostí v Akite, pretože „posolstvo z Akity je v podstatných veciach obsahovo identické s posolstvom z Fatimy“.

*V*ážne posolstvo, ktoré Panna Mária v Akite musela odovzdať, sa ale končí slovami plnými útechy: „**Veľa sa modli ruženec. Jedine ja vás môžem zachrániť pred hroziacim nešťastím. Tí, ktorí mi budú dôverovať, budú zachránení.**“

Preto vás, milí čitatelia, na začiatku tohto jubilejného roka chceme našimi článkami povzbudiť, aby ste žili ešte vrúcnejšiu jednotu s Pannou Máriou, aby ste jej zasvätili Vaše radosti a starosti, Vašu rodinu a celý svet, a to zvlášť vtedy, keď Vás zastihnú správy o nešťastiach a vojnách.

Tanečník zo Spoleta

Viac ako dva milióny pútnikov ročne, sú to zväčša mladí ľudia, prichádzajú k hrobu svätého Gabriela od Matky Sedembolestnej (1838 – 1862). Pápež Lev XIII. o ňom pochvalne povedal: „Pre jeho nežnú lásku k Panne Márii pri nohách kríža si zaslúži miesto vedľa milovaného učeníka Jána.“

*P*ribližne 650 rokov po svätom Františkovi prišiel v Assisi 1. marca 1838 na svet chlapec, ktorý bol ešte v ten istý deň pokrstený a dostal meno svetoznámeho svätca; František Possenti, jedenáste z trinástich detí. Jeho otec, vysoký úradník cirkevného štátu, bol hlboko veriaci muž, ktorý svoju rodinu viedol doslova príkladne. Už ako štvorročný stratil malý František svoju milovanú matku. Jeho ohnivý temperament sa originálne prejavil aj v bolesti tohto malého dieťaťa; František behal po celom dome a s plačom volal svoju mamu. Nikto ho nemohol utešiť; dokázala to iba malá soška Sedembolestnej Panny Márie, ktorú mal vo svojej izbe. Takto sa zrodila jeho hlboká a silná láska k Panne Márii.

V škole dostal František dobrú náboženskú výchovu, ktorú neskôr ešte prehľbili jezuiti. No tento živý chlapec, aj napriek svojmu jemnému správaniu, nijako nepreukazoval sklon ku kontemplácii. Práve naopak. Miloval divadlo, poľovačku a tanec. Vždy sa muselo okolo neho niečo diať. A keďže mladí ľudia huncútstva vítali a František mal pohotovú odpoveď vždy naporúdzi, zhromažďovalo sa okolo neho veľa priateľov – dobrých aj zlých. Predovšetkým pre dievčatá sa stal vyhľadávaným tanečným partnerom. Vždy extravagantne a podľa najnovšej módy oblečený František si život doslova vychutnával. Medzičasom sa rodina presťahovala do Spoleta. Netrvalo dlho a sympatický František bol aj vo svojej novej domovine všade známy ako „tanečník zo Spoleta“. Jeho otec, ktorému záležalo na morálke a dobrom správaní detí, ich každý deň so sebou brával na svätú omšu a dbal o to, aby pravidelne pristupovali k svätej spovedi a prijímali sväté prijímanie.

*F*rantišek veľmi dobre počul Božie volanie, ale vždy zvíťazila svetská príťažlivosť. V ťažkej chorobe mladý tanečník dvakrát sľúbil vstúpiť do rehole, keď sa uzdraví, ale akonáhle sa mal lepšie, hneď na svoj sľub zabudol. Keď sa mu raz pri poľovačke stala nehoda a bol v ohrození života, opäť prosil Sedembolestnú Pannu Máriu, aby ho zachránila, pričom jej svätosväte sľúbil, že z vďaky za svoju záchranu zasväťí svoj život Bohu. Avšak aj tentoraz, len čo bol uzdravený, svoj sľub odsunul. Vo februári 1856 vypukla v Spolete cholera, ktorej padla za obeť aj Františkova najmilšia sestra. Jej smrť ho zasiahla ako blesk a on si uvedomil, aké pomínutelné sú všetky márnivosti tohto sveta. Je skutočne pozoruhodné, že ani táto bolesť ho nepohla k tomu, aby dodržal slovo a zasvätil svoj život Bohu.

*P*otom prišiel 22. august 1856. Ako každý rok, aj teraz v procesii ulicami mesta niesli starobylý obraz Panny Márie, ktorý mestu kedysi daroval cisár Fridrich Barbarossa. V tomto roku obyvatelia mesta ďakovali Panne Márii predovšetkým za to, že vypočula vrúcne prosby veriacich a epidémia cholery sa náhle zastavila. Keď prechádzali s ikonou popri Františkovi, ten cítil, že oči Panny Márie sú pevne upriamené na neho. A vo svojom vnútri počul slová:

„*F*rantišek, čo to robíš? Tento svet nie je pre teba. Kedy konečne dodržíš slovo a splníš svoj sľub?“

Teraz to už chcel brať vážne. Ale jeho spovedník, ktorý veľmi dobre vedel, že pre tohto 18-ročného mladíka je veľmi dôležité divadlo, tanec a zábava, mu radil dôkladne zvážiť obety rehoľného a kňazského života. Avšak vo vedomí, že ho k Panne Márii viaže veľká láska, ho napokon nechal konať podľa vlastného rozhodnutia. Napodiv to bol práve Františkov zbožný otec, čo sa len ťažko zriekal svojho syna. Skontaktoval ho s istým, na pohľad veľmi pekným, dievčaťom z váženej rodiny v nádeji, že sa jeho syn zalúbi. A zdalo sa, že sa tak stalo, no milosť povolania predsa len zvíťazila.

„*Pod tvojím vedením, Mária, sa neunavím*“

*D*ňa 7. septembra František Possenti opustil otcovský dom, v Lorete zveril Panne Márii seba i svoju budúcnosť a v meste Morrovalle u passionistov (rehoľa, ktorú založil sv. Pavol z Kríža) požiadal o prijatie do kláštora. Čo ho zvlášť priťahovalo na tejto reholi, bol štvrtý sľub, ktorý bratia skladajú: šíriť medzi ľuďom úctu ku Kristovmu utrpeniu a vštepovať do ich srdiec súcit so Sedembolestnou Pannou Máriou, ako aj konať pokánie, pamätajúc na umučenie Pána a na bolesti Panny Márie. František prijal meno Gabriel od Matky Sedembolestnej a Panna Mária sa mu stala učiteľkou na ceste svätosti. Svojmu otcovi, ktorý mal veľké pochybnosti o tom, či jeho syn zvládne život v kláštore, napísal:

„*Je nemožné ... opustiť takú láskyplnú Paniu, akou je Mária. Spokojnosť a radosť, ktorú zakusujem za týmito svätými múrmi, je neopísateľná. Štvrťhodinku pred obrazom preblahoslavenej Panny, našej Tešiteľky, by som nevymenil ani za roky svetských zábav a pôžitkov.*“ Skutočný zázrak milosti – keď myslíme na jeho predchádzajúci život!

Výnimočným v živote svätého Gabriela bol každý z jeho všedných dní. Odhodlane bojoval, aby prekonal svoje egoistické sklony, a snažil sa svedomito a poslušne plniť každodenné povinnosti v

duchu uzmierenia za obrátenie hriešnikov. Nikdy neopustil svoju izbu, kým sa nerozlúčil s Pannou Máriou, a nikdy sa nevrátil bez toho, aby ju nepozdravil. Žil s ňou tak, akoby ju videl. Už doma uctieval malú Pietu, ktorá bola vždy ozdobená kvetmi a horiacou sviečkou. Aj teraz v kláštore svedomito zdobil oltár Panny Márie. Jej – Spoluvykupiteľke – chcel pomôcť zachraňovať duše, a preto bol ochotný priniesť každú obeť. Tak si napríklad predsavzal, že pred každým sviatkom Panny Márie sa zriekne svojho obľúbeného ovocia. Zvlášť ťažké to bolo počas 40-dňovej prípravy na sviatok Nanebovzatia Panny Márie, pretože práve v talianskych júlových a augustových horúčavách je osviežujúci kúsok melóna takmer nenahraditeľný. Zvykol si tiež každú hodinu pozdraviť Pannu Máriu jedným Zdravasom.

*J*eden z jeho životopiscov dosvedčuje: „Gabriel žil viac v Márii ako v sebe. Nedokázal rozprávať, na nič myslieť a nič si predstaviť bez toho, aby v duchu nemal prítomnú Máriu.“

A jeho duchovný vodca P. Norbert potvrdil: „Je takmer nemožné slovami opísať, akú vrúcnu, detskú a nežnú lásku prejavoval Panne Márii a ako ňou bolo celkom naplnené jeho srdce.“

Ako radikálne sa Gabriel nechal viesť svojou učiteľkou, vidno tiež z nasledujúcich riadkov, ktoré ešte ako novic napísal domov:

„Milovaný otec, hľadáš prostriedok, ako by si si odpočinul? Tak ma vypočuj: Nie spoločenské zábavy, nie divadlo alebo čosi iné, čo ponúka zaslepený svet, dokáže pozdvihnúť utrápeného ducha alebo unavené telo. Nie, milovaný otec, modlitba, jedine rozhovor s Pánom Ježišom a Pannou Máriou ti poskytnú útechu, silu a pomoc.“ Gabriel vedel, o čom hovorí.

*J*eho dôvera k Panne Márii nepoznala žiadne pochybnosti; ani vtedy nie, keď išlo o život po smrti. Tento deň odchodu do večnosti prišiel skôr, ako ho očakával. Gabriel bol len v polovici cesty ku kňazstvu, keď počas štúdia filozofie a teológie ochorel na tuberkulózu. Dva dni pred svojimi 24. narodeninami, 27. februára 1862, na následky tejto choroby zomrel. S neopísateľnou túžbou v hodine smrti zvolal:

„Ó, Matka moja, príď rýchlo! Ó, Mária, Matka milosti, Matka milosrdenstva, bráň nás proti našim nepriateľom a vezmi nás k sebe v hodine smrti!“ Potom otvoril oči, obrátil sa k pravej strane miestnosti, kde sa mu bezpochyby zjavila Panna Mária, aby ho vzala k sebe. Ona z tejto duše len za šesť rokov vyformovala majstrovské dielo milosti.

Prameň: Germano-Ludwig, *Leben und Briefe des hl. Gabriele Possenti*, Regensburg 1923

Gabrielovou obľúbenou lektúrou boli dve knižky: *Slávna si, Mária* od sv. Alfonza z Liguori a *Láska Panny Márie* od kamaldulského mnícha P. Roberta. Z týchto spisov si sám zostavil „mariánske vyznanie viery“, ktoré podpísal vlastnou krvou a vždy ho nosil na hrudi. V ňom sa píše: „Verím, že sa ujmeš tých, ktorí ťa hľadajú, a dokonca pomáhaš tým, ktorí ťa vôbec o pomoc neprosia ... Verím, že si stvorená, aby si privádzala ľudí k Bohu; najmä hriešnikov.“

Skryto bola vždy pri mne

Anton Štefánek z Trenčína bol vášnivým tanečníkom tak ako svätý Gabriel Possenti. Aj do jeho života zasiahol Boh. Avšak len s pomocou Panny Márie dokázal Anton vysloviť svoje áno Božej vôli a od 18. júna 2016 je šťastným kňazom, kaplánom vo farnosti Topolčany v Nitrianskej diecéze.

Anton rozpráva: „Spolu s mojou o dva roky mladšou sestrou som vyrastal v katolíckej rodine. Moja teta ma ako malého chlapca brávala každý deň na svätú omšu, a tak som sa stal miništrantom. Keď sa narodil náš mladší brat a moja mama popritom opatrovala aj starkú, na svätú omšu som chodieval každý deň ako jediný z rodiny. Spomínam si, ako veľmi sa mi páčilo miništrovať pri oltári. V kostole som sa prosto cítil dobre, a pretože sme mali takých dobrých kňazov, ktorí s nami dokonca hrávali futbal a vo voľnom čase nám ponúkali zaujímavé aktivity, pomyslel som si: „Také niečo chcem raz robiť aj ja. Chcem sa stať kňazom.““

Ale keď Anton prišiel na gymnázium, zmenili sa jeho záľuby. Mal stále menej času, lebo sa musel učiť a našiel si i nové koníčky – basketbal a volejbal. Tak mu zostala už len nedelňá svätá omša, a aj to len zo zvyku a zmyslu pre povinnosť. Na gymnáziu ponúkala tanečná škola kurz pre mladých a Anton ponuku prijal. Tancovanie mu robilo radosť. Keďže učiteľ tanca rozpoznal jeho talent, pozval ho aj na kurz pre pokročilých.

Netrvalo dlho a Anton bol už prijatý do skupiny párov spoločenského tanca. Vo svojich pätnástich rokoch sa ľahko učil a na tanečnom parkete sa ladne pohyboval. Začal sa pre neho intenzívny čas tréningu, až päťkrát do týždňa, teda skoro každý večer a víkendy trávené na súťažiach. Na iné aktivity mu už nezostal žiaden čas. „Čo ma na tancovaní najviac fascinovalo, bola súhra umenia, športu a hudby. Bolo tiež potrebné pracovať na kondícii, aby sme postupovali do ďalších súťaží. Tancovanie ma naplňovalo a bol som šťastný, aj keď dnes by som tento čas opísal ako dvojtvrný život.“

Milost' zmenila jeho život

Mladý tanečník začal po maturite štúdiom inžinierstva. Všetko prebiehalo podľa plánov; až do obdobia Veľkého týždňa v roku 2007, keď do jeho života nečakane vstúpila milosť.

V tých dňoch nemal žiadne tréningy, a tak si Anton v rámci oddychu našiel čas na slávenie Veľkonočného trojdňa v kostole. Mladí z farnosti sa aktívne zapojili do liturgie a Anton intuitívne cítil, že oni mali niečo, čo jemu chýbalo. Celkom spontánne vyslovil prosbu: „Pane, daj, aby som mal to, čo majú oni.“ A Pán Ježiš ho vypočul, aj keď k tomu potreboval Antonovu spoluprácu.

Keď sa o nejaký čas neskôr do počul o podujatí *Trenčín potrebuje Ježiša* (podujatie organizovali mladí z jeho farnosti), rozhodol sa, že sa ho tiež zúčastní. A tu sa to stalo: „Cítil som, ako sa ma

Boh dotkol, zažil som Božiu lásku. Počas tónov hudby a počas modlitby som zatvoril oči a započúval som sa do melódie a textov. Hlavou a srdcom mi prenikla myšlienka, ako veľmi ma Boh obdaroval, aké veľké talenty mi dal. Naplnila ma vďačnosť za to, že som zdravý, že mám peknú rodinu, domov, kam sa môžem vždy vrátiť. Cítil som sa ako najšťastnejší človek na svete. Do očí sa mi tísli slzy, snažil som sa tomu ubrániť, no nedalo sa. Plakal som, plakal som od šťastia. Potom som premohol svoj ostych a strach, vstal som a išiel dopredu, kde sa ľudia spoločne modlili. Vnímal som každé slovo, ktoré v modlitbe hovorili aj za mňa, a cítil som, akoby niečo do mňa prúdilo. Spoznal som, že to bol Ježiš a jeho láska. Odvtedy sa môj život začal uberať iným smerom. Aj keď som naďalej tancoval a navonok všetko zostalo po starom, vnímal som svet novými očami a aj moje vzťahy s ľuďmi sa zmenili. Táto milosť Ježišovej lásky zostala vo mne prítomná dlhý čas, dokonca aj na tanečnom parkete. No zrazu ma tancovanie už nenapĺňalo. Začal som sa modliť ruženec a prosil som Pannu Máriu, aby mi pomohla v mojich rozhodnutiach.“

Práve v roku 2008 mal Anton vynikajúcu tanečnú partnerku, s ktorou rýchlo postupoval k vrcholu kariéry. „Zároveň som stále hlbšie zažíval nezmyselnosť súťaží a túžil som mať čas na prácu s mladými, čas pre druhých ľudí. Hovoril som o tom aj s mojou partnerkou, ale tá pre to nemala pochopenie.“ Vo februári 2009 sa dostali na piate miesto medzi dvanástimi najlepšimi párami Slovenska. Bol to veľký úspech, ktorý priniesol so sebou pozvania na turnaje do zahraničia. „Hoci som bol rozhodnutý vzdať sa tanca, napadla mi myšlienka, či tento úspech nie je predsa len znamením od Pána Ježiša, aby som tancoval naďalej. Ale v modlitbe som spoznal, že táto neistota bola pre mňa pokušením,“ spomína Anton. „Po deviatich rokoch opustiť tanečný parket... – to bolo jedno z najťažších rozhodnutí môjho života. Len prostredníctvom osobnej modlitby, svätej omše a ruženca som mal silu priniesť túto obeť.“

Láska k Ježišovi zvíťazila

Anton chcel byť slobodným, aby pochopil, k čomu ho Boh povoláva. Angažoval sa v práci s mladými a často vyhľadával ticho s Bohom. V tomto čase sa mu opäť vrátila túžba stať sa kňazom. Po ukončení štúdia inžinierstva si Anton hneď našiel dobrú prácu v Bratislave. Ale v jeho srdci bol obrovský boj. „Cítil som, akoby ma chcel Boh skúšať, či som pripravený všetko mu darovať, aj túžbu po rodine, jednoducho všetko, aby som ho mohol nasledovať. Zakaždým, keď sa z evanjelia čítala stať, ktorá hovorí o povolaní apoštolov, alebo keď som počul slová o Máriinom áno Božej vôli, zasiahlo ma to priamo do srdca.“ Po týždni pôstu, keď chcel Anton získať istotu o svojom povolaní, mu Boh daroval hlboký pokoj. Následne sa vo februári 2010 prihlásil do kňazského seminára v Nitre a 18. júna 2016 bol vysvätený za kňaza. Jeho primičné motto znie: *Boh je láska.*

Pri pohľade späť na roky vnútorného boja priznal: „V čase otázok, hľadania a zápasu mi bola modlitba ruženca veľkou pomocou; no predovšetkým príklad Panny Márie a jej úplnej odovzdanosti do Božej vôle. Ešte stále sa snažím Pannu Máriu lepšie spoznávať. Ale veľmi jej ďakujem za jej skrytú prítomnosť v mojom živote. Ochránila ma už pred toľkými nebezpečenstvami! Všetkých, ktorí sú mi zverení, ich úmysly a mňa samého zverujem jej orodovaniu.“

V roku 2013 sa na želanie miestneho biskupa Mons. Viliama Judáka konali v Nitre dvojtýždňové mestské misie. Sestry z Rodiny Panny Márie pozvali aj seminaristov, aby im pomohli priniesť ľuďom Matku všetkých národov. Anton bol jedným z nich. Na konci akcie o svojej skúsenosti povedal: „Musel som prekonať strach ísť k neznámym ľuďom a vyjsť z môjho pohodlia. Ale radosť, ktorú som potom zažil, bola neporovnateľná. Bolo to super! Pochopil som, na čom musím ešte viac pracovať.“

V dažďovom pralesi medzi Indiánmi kmeňa Bororo

Don Bosco, svätý apoštol mládeže, mohol s presvedčením na konci svojho života povedať: „Nikdy sme neurobili jediný krok, ktorý by nám predtým nebola ukázala Panna Mária. V mojom živote uskutočnila všetko Mária.“ Preto zveril svojich saleziánov a ich misiu mimoriadnej ochrane Panny Márie. Ona mu v jednom „sne o misiách“ ukázala Južnú Ameriku ako prvé pole pôsobenia jeho duchovných synov. Už viac ako 140 rokov účinkujú saleziáni dona Bosca v početných štátoch Južnej Ameriky. V roku 1894 bola pátrom zverená misia a pastoračia indiánskych kmeňov v amazonských dažďových pralesoch v Brazílii, piatom najväčšom štáte zeme, ktorý je 23-krát väčší ako Nemecko a takmer 174-krát väčší ako Slovensko, dnes s počtom obyvateľov nad 200 miliónov. Aké dobrodružstvo!

Vynikajúci misionár spomedzi nich bol don Giovanni Balzola (1861 – 1927) z provincie Piemont v severnom Taliansku. Iba niekoľko mesiacov po kňazskej vysviacke sa v roku 1893 ako 32-ročný vydal do Južnej Ameriky, kde v rozľahlých dažďových lesoch počas tridsiatich štyroch rokov navštívil mnohé indiánske kmene. Neúnavne hral na všetky registre kresťanskej lásky, aby ako vedúci misie saleziánov obrátil predovšetkým divokých Bororov v brazílskom spolkovom štáte Mato Grosso. Po ostrej výmene názorov medzi indiánskymi kmeňmi a belochmi podnikol v decembri 1901 don Balzola so spolubratom Antoniom Malanom a pomocníkmi odvážnu prieskumnú cestu do doposiaľ neprebádaných amazonských lesov východne od hlavného mesta Cuiabá.

Skupina misionárov bola dva mesiace na cestách v neznámych krajoch. Na koni, pešo a v kanoe boli neustále vystavení tisíckam nebezpečenstiev. V januári 1902, po približne 500 kilometroch cesty, si misionári v najhlbšej amazonskej džungli pri rieke Barreiro vyhládli miesto pre svoju budúcu Misiu Najsvätejšieho Srdca Ježišovho; no zatiaľ nevideli a nestretli čo i len jediného Indiána z kmeňa Bororo. V národopisných zbierkach dona Balzolu o Mato Grosso, ktoré sa nachádzajú v múzeu dona Bosca v Turíne, je opísané aj nasledujúce sedemmesačné čakanie, ako aj všetky námahy a obavy misionárov. Bororovia sa dovtedy voči všetkým cudzincom prejavovali ako veľmi nepriateľskí a nikto sa neodvážil preniknúť do týchto nekonečných dažďových pralesov.

No hŕstka odvážlivcov pod vedením Giovanniho Balzolu si predsa len práve v tejto oblasti začala stavať príbytky z lístia, aby sa pripravila na stretnutie s obávanými Borormi. Prešli dni a týždne. Nič sa nedialo. Okrem nespočetných vtáčích hlasov v korunách stromov, zvukov cikád a revu zvierat z lesa nebolo nič vidieť ani počuť. Avšak misionári tušili, že zo vzdialenosti len niekoľkých krokov na nich striehli Bororovia. Tí sa po špičkách a celkom potichu pohybovali okolo tábora a sledovali každý ich pohyb.

Pre Bororov to bolo celkom jasné: títo bieli muži vkročili na ich posvätné územie, a preto musia zomrieť. Po porade s najsilnejšími bojovníkmi kmeňa náčelník Kazika rozhodol, že na jeho znamenie ešte v tú noc bielych votrelcov prepadnú a zabijú. Bororovia sa pripravili na útok a mali pri sebe

luky a dlhé šípy, oštepky a kyjaky. Prišla noc a nič netušiaci misionári sa modlili ruženec. Medzitým sa smrteľný kruh okolo nich stále zužoval. Boli obkľúčení bojovníkmi pripravenými zaútočiť. Bororovia v napätí čakali na znamenie a ich náčelník striehol na príhodný okamih.

Avšak zrazu bol náčelník Kazika oslepený svetlom, jasnejším ako sto ohňov. V tomto svetle stála krásna pani v nádherne žiarivom odevu, krajšom ako všetko dúhové perie vtákov. Dobrotivo sa usmiala a povedala: „*Nedotýkaj sa týchto mužov, ktorí prišli do tvojej krajiny! Sú to moji synovia, ochraňujem ich a ochránim aj vás, ak budete k nim dobrí.*“

*N*áčelník Indiánov si myslel, že sa stal obeťou nejakej podivnej mágie, zložil luk a oboma rukami sa udieral do tváre a do nôh. Áno, bdel, nespál! Ale medzitým krásna pani zmizla a džungľa sa znovu zahalila do tajomnej tmy. Indiánski bojovníci netrpezlivo čakali na dohodnutý bojový signál, no zrazu sa opakovane ozval krik vtáka – signál na ústup. Všetci opustili okolie tábora a zmizli v temnote noci.

„*Nasledujúci deň,*“ bolo to 7. augusta 1902, ako referuje don Balzola „*sme uvideli Indiánov z kmeňa Bororo, ktorí sa so svojim náčelníkom blížili k nám. Zopár krokov od našich príbytkov sa zastavili a ich náčelník sa od nich oddelil. Podišiel k nám, predstúpil priamo pred mňa a na znak toho, že nás chráni on sám, mi položil obe ruky na hlavu. Žiaden Indián z kmeňa Bororo sa nás po tomto rituáli neodvážil ani len dotknúť.*“

*V*apríli 1903 prišlo naraz 130 Bororov do misijnej stanice Najsvätejšieho Srdca Ježišovho, kde ich don Balzola priateľsky prijal a začal tieto rebelské povahy trpezlivo vyučovať. Cez Máriu, Pomocnicu kresťanov, mohla Božia milosť krok za krokom urobiť zázrak: oslobodila týchto Indiánov, ktorí boli postrachom bielych, od ich tradičných nepriateľských zvyklostí, zbavila ich nerestí a získala ich pre kresťanskú vieru. Na sviatok Nepoškvrnenej a na Vianoce 1903 boli pokrstení prví Indiáni z kmeňa Bororo.

Don Balzola až do posledného dychu bojoval za duše svojich Indiánov. Po krátkom čase oddychu vo svojej domovine v Taliansku prosil, aby sa do misie smel vrátiť. Vedel veľmi dobre: „*Tam súrne potrebujú aj pomoc úbohého, chorého kňaza, ako som ja.*“ Tento bojovník za pokoj medzi Indiánmi a bielymi zomrel ako 66-ročný v roku 1927 v misijnej stanici Barcelos.

V Amazónii sa nachádzajú najväčšie dažďové pralesy na svete. Rozprestierajú sa na území deviatich juhoamerických štátov. Tropické dažďové pralesy sú nazývané aj zelenými pľúcami našej planéty a právom ich možno pripočítať ku klenotom svetovej prírody. Amazónia a dažďové pralesy sú charakterizované ako najrozmanitejší región sveta a poskytujú v ohromujúcej rozmanitosti domov viac ako štvrtine všetkých známych druhov zvierat a rastlín.

„Keby si vedel, ako veľmi ťa milujem“

„Myslím, že len málokto bol natoľko v zajatí ezoteriky ako ja,“ priznáva Rolf Maria Reichle, 62-ročný kňaz, ktorý je farárom v malebnom švajčiarskom mestečku Rheinau. O tom, ako sa zaplietol do jogy a ezoteriky, ako bol od nich oslobodený a ako ho Panna Mária viedla za ruku naspäť k Ježišovi, až sa nakoniec stal kňazom, nám rozpráva on sám.

Vyrastal som v nemeckom meste Konstanz (Kostnica) a prostredníctvom mojej mamy, veľmi zbožnej ženy, som žil v kresťanskom prostredí. Vždy som chodil na nedelnú svätú omšu aj na májovú pobožnosť. Vo svojich pätnástich rokoch som si však začal klásť niektoré existenčné otázky a zdalo sa mi, že katolicizmus mi na ne nevie dať odpoveď. Počas môjho intenzívneho hľadania Boha som sa ako 16-ročný dostal cez teozofiu, okultné ezoterické hnutie, k joge. Vtedy, v roku 1970, nezažívala joga taký veľký rozmach ako dnes, ezoterické knihy boli viac-menej podpultovým tovarom. No nakoniec ma neuspokojovalo už ani systematické štúdium a praktizovanie východných náboženstiev. Hľadal som živého majstra, guru, ktorý by ma voviedol do tajomstiev života a „božského“ sveta. Povedali mi: „*To musíš ísť do Indie, tam sú duchovní učitelia, guruovia, jogíni, tam je spása; ex oriente lux – svetlo prichádza z východu!*“ A tak som sa v zime 1972 spolu s dvoma priateľmi, ktorí mali tak ako ja túžbu po druhom svete, vybral na starom mikrobuse do Indie. Dostať sa tam po súši bolo v tom čase skutočným dobrodružstvom. V Indii som našiel ašram, hinduistické meditačné centrum, aj jogína a tomuto novému svetu, ktorý ma ako mladého muža totálne fascinoval, som sa úplne otvoril.

Každé ráno o štvrtej sme začínali meditáciou, cvikmi a štúdiom. Bolo to intenzívne štúdium na plný úväzok, klasická cesta radža jogy s cieľom meditatívnymi technikami „aktivovať“ vnútorné – „božské“ sily tela, duše a ducha, a tak docieľiť stav nadvedomia (rozšíreného vedomia), v ktorom je duša zjednotená s „kozmickým Bohom“. Dalo by sa povedať, že je to cesta hada, ktorý nám chce nahovoriť: Budete ako Boh! A tak som mnoho rokov niekoľko hodín denne praktizoval jogu. Keď som už niečo robil, tak som to chcel robiť poriadne. Cestoval som po celej Indii aj po Himalájach, kde sa nachádzajú všetky tie mestečká, v ktorých žijú jogíni, a navštívil som najdôležitejšie hinduistické pútnické miesta. Bol to pestrý, dobrodružný život.

Dnes, keď hľadím späť, môžem povedať, že som bol vždy ochraňovaný, ale vtedy som si to tak nevedomoval. Aj keď som sa od katolíckej viery, samozrejme, úplne dištancoval, bol mi Ježiš vždy nablízku. Keď sa ma raz jeden guru v ašrame spýtal: „*Ktoré božstvo si najviac uctievaš?*“, odpovedal som: „*Ježiša*“. Preto som dostal ako mantru (magické slovo, akýsi druh strelnej modlitby), ktorú som neustále opakoval, vetu: *Om Ishai Namah*. Nemeditoval som teda nejaké hinduistické božstvo ako Krišnu či Ramu, ale Ishai, Ježiša, aj keď si Ježiša v hinduizme uctievaajú iba ako jedného z mnohých božstiev. Takto som prežil niekoľko rokov, z toho dva roky v ašrame v Indii.

*V*ždy znovu som sa vracal do Kostnice a ako 19-ročný som prišiel aj do Švajčiarska, kde som štúdiom získal profesiu ošetrovateľa na psychiatrii a o 5 rokov neskôr som sa mohol zamestnať na psychiatrickej klinike v Herisau. Tam som sa stretol s pacientkou Jozefou z Lichtenštajnska, ktorú pokladali za schizofreničku.

Počas svojej práce som sa jej prípadom dôkladne zaoberal a všimol som si: Áno, dočasne sa musela liečiť kvôli jednej psychickej kríze, ale schizofréniu nemala. Bola to hlboko veriacca katolíčka, ba dokonca mysticky obdarovaná duša, ktorá prežívala intenzívny vzťah k Panne Márii a celý deň sa modlila ruženec. To ma veľmi fascinovalo, lebo neustále sa opakujúca modlitba mi nebola cudzia. Keď táto žena vyslovila želanie ísť na fatimský deň do mesta Brederis v rakúskom Vorarlbergu, primár oddelenia jej to dovolil len v sprievode ošetrovateľa. A tak sme každý mesiac trinásteho chodili na fatimský deň. Samozrejme, na mňa to duchovne veľmi intenzívne vplývalo. Pomodlili sme sa celý ruženec so všetkými tajomstvami, potom bola svätá omša s veľmi dlhou kázňou. Trvalo to celé hodiny. Ja som bol však fascinovaný. Aj na dlhotrvajúce praktiky som bol z Indie zvyknutý. Cestou som sa s Jozefou veľa rozprával, modlievali sme sa ruženec a takto som sa aj ja sám postupne začal modliť ruženec.

Išiel som aj na svätú spoveď a zreteľne som zakúsil, že je tu Ježiš, ktorý odpúšťa hriechy. V hinduizme máš svoju karmu, tvoje vlastné zaťaženie bytie, tvoju osobnú vinu, ktorú musíš v priebehu mnohých životov cez reinkarnáciu sám odčiniť. Všimol som si však, že to tak nefunguje. Aj keby existovalo veľa životov, čo je – samozrejme – hlúposť, nikdy by som nebol oslobodený a vykúpený nejakými technikami a cvičeniami. Potreboval som Spasiteľa, ktorý zo mňa sníme všetku vinu.

*R*ozhovory s pacientkou, ktorá mi rozprávala o Panne Márii, ma priviedli na myšlienku: „*Musíš ísť do Fatimy, lebo tam sa Panna Mária zjavila, musíš ísť do Lúrd a do Medžugoria!*“ Tak som navštívil tieto najdôležitejšie mariánske pútnické miesta a cítil som, že Panna Mária je na týchto milostivých miestach veľmi silno prítomná. Obzvlášť hlboko sa ma dotkla Fatima. V Medžugorí som v roku 1988 zažil intenzívne stretnutie s najsvätejšou Eucharistiou a pochopil som, že Ježiš je v nej skutočne prítomný. Slová Panny Márie na tomto mieste ma hlboko poznačili: „*Keby si vedel, ako veľmi ťa milujem, plakal by si od radosti.*“

Zasvätil som sa Panne Márii podľa Ľudovíta Máriu Grigniona z Montfortu a toto zasvätenie som sa odvtedy modlil každý deň. To sa stalo mojou spiritualitou.

*S*počiatku, aj keď som sa už modlieval ruženec a opäť chodieval na svätú omšu, som bol ešte stále veľmi uväznený v ezoterike, v istých magických praktikách, v astrológii, ktorú som riadne študoval. Dlhé roky som sa snažil spojiť jogu a tomu podobné veci s kresťanstvom, čo sa – samozrejme – nedá. Dnes už viem: Je to zázrak, že som sa z toho všetkého dostal. Lebo je jednoduchšie priviesť k Ježišovi ateistu alebo nejakého agnostika ako niekoho, kto bol napojený na ezoteriku či New Age. Keď som si konečne uvedomil, aký nebezpečný bol tento svet, tisíckrát som sa zriekol ezoteriky, vyhodil som stovky kníh a urobil som tak radikálny rez.

Už v roku 1981 ako 27-ročný som začal vnímať istý vnútorný hlas, ktorý bol na mariánskych miestach ešte zreteľnejší: *Mohol by si sa stať kňazom.* Na ceste k môjmu kňazstvu ma však čakalo ešte veľa vnútorného aj vonkajšieho odporu a prekážok. Najprv som sa stal pastoračným asistentom, osem rokov som húževnato pracoval s mladými a čoskoro som sa dostal k väzenskej pastorácii. Povzbudený niektorými kňazmi som nakoniec vstúpil do seminára v meste Chur, v roku 1997 som bol

ako 43-ročný vysvätený za kňaza a o rok neskôr som prišiel do farnosti Rheinau, kde v tom čase bola psychiatrická liečebňa a aj väzenie.

*U*ž 28 rokov pôsobím ako väzenský duchovný. Popri mojej pastorácii vo farnosti sa starám o pacientov na klinike pre psychicky chorých väzňov v Rheinau a taktiež o väzňov v najväčšom vyšetrovacom väzení Švajčiarska, v Zürichu. To je veľmi, veľmi temný svet, kde človek počuje tie najneuveriteľnejšie príbehy. Aby som sa s tým dokázal vyrovnáť, potrebujem intenzívnu ochranu Panny Márie a Pána Ježiša. Ale je to môj svet, dar, charizma, ktorú mi Boh daroval: ísť k väzňom a viesť ich k Ježišovi, zvlášť cez modlitbu ruženca, skrze Pannu Máriu. Samozrejme, svätá omša je stredobodom môjho života, ale s láskou meditovaný ruženec, ako ho učí Panna Mária v Medžugorí, je centrálnou modlitbou kresťana, je tou najväčšou silou. Ruženec je taký jednoduchý; preto ako prvé učím deti vo farnosti modliť sa práve ruženec. Takisto aj mladých počas prípravy na birmovku. Ruženec dávam aj väzňom. Učím ich modliť sa Zdravas, Mária, potom jeden desiatok a napokon celý ruženec. Modlitbou ruženca a ešte viac cez zasvätenie sa Panne Márii držíme našu Matku za ruku. Ona nás ochraňuje – to som mohol osobne zakúsiť – ona skutočne rozprestiera svoj plášť. Tak žije Panna Mária v našej duši a zapaluje v nás svoju nesmiernu lásku k Ježišovi a ku všetkým ľuďom, aby sme ich viedli k Bohu. Práve pri väzňoch je potrebné mať veľmi veľa lásky, jemnocitu, trpezlivosti a vytrvalosti, a to je Máriin veľký dar pre nás: „*Keby si vedel, ako veľmi Ťa milujem, plakal by si od radosti.*“

*B*oh mal so mnou plán. Všetko moje blúdenie po nesprávnych chodníkoch, všetky skúsenosti, ktoré som získal cez jogu, ezoteriku a okultizmus, sú mi dnes na prospech. Aj vedomie toho, akým rizikám som bol v týchto nebezpečných prúdoch vystavený, mi teraz pomáha chápať tých ľudí, ktorí sa v týchto svetoch stratili. Môžem ich odtiaľ „vzdvihnúť“, aby sa nechali oslobodiť a aby sa vydali na novú cestu.

Na malom rýnskom ostrove, v srdci malebnej a jedinečnej tzv. Rýnskej slučky, ktorá oddeľuje Nemecko a Švajčiarsko, žili viac ako 1000 rokov benediktíni. Neskôr bol kláštor zrušený a od roku 1867 až do roku 2000 slúžil ako psychiatrická liečebňa. Dnes je impozantný Kláštorňý chrám Panny Márie farským kostolom a budova kláštora sa využíva na hudobné semináre. Už 13 rokov pôsobí na ostrove malá katolícka komunita sestier Spoločenstva duchovnej cesty, vďaka ktorým toto miesto opäť duchovne ožíva.

*F*arár Rolf Mária Reichle sa narodil v roku 1954. Pápež Pius XII. pri príležitosti stého výročia vyhlásenia dogmy o Nepoškvrnenom počatí Panny Márie vyhlásil práve tento rok za prvý mariánsky rok. Takto bola Rolfova „nerovná“ životná cesta už od samého začiatku pod ochranou záchranej Hviezdy. Kňaz Rolf Mária je dnes zodpovedným za Mariánske kňazské hnutie dona Stefana Gobbiho vo Švajčiarsku. Počiatky tohto hnutia sú vo Fatime a začínajú sa v roku 1972, keď sa páter Rolf ako 18-ročný vyberal na svoju cestu hľadania Boha do Indie.

Matka desiatitisíc detí

*A*no, v núdzi sa od strachu trasie veriaci možno rovnako ako neveriaci, no napriek tomu sa neprestáva modliť a dôverovať. Kresťan berie do rúk ruženec tak, akoby sa držal ruky Panny Márie, a nepúšťa sa ho. Následne nám Matka môže odrazu darovať novú odvahu, ktorú nemáme sami zo seba, môže nás v najťažších situáciách inšpirovať a vnuknúť nám myšlienku, ako treba správne konať.

Keď ju nasledujeme, máme popri sviatostiach a ruženci tú najsilnejšiu zbraň v nezištnej láske, ktorá sa vedome obetuje za nepriateľa. Tejto láske nedokáže odolať nikto, pretože v okamihu, keď odpúšťaš, je satan porazený a musí ustúpiť.

Potvrďuje to aj dojímavý príbeh, ktorý nám telefonicky porozprával v polovici marca 2016 páter Daniel-Ange de Maupeou (por. Víťazstvo Srdca č. 92). Tento príbeh sa odohral v jeho milovanej Afrike, kde pôsobil 12 rokov, a osobne ho zažila Marguerite Barankitse.

Marguerite Barankitse (60 r.) z Burundi sa od roku 1993, keď v jej vlasti vypukla občianska vojna, stará o takmer 30 000 sirôt a detí utečencov. Dnes je táto hlboko veriaca katolíčka známa po celom svete ako „mama Maggy“, ako „matka 10 000 detí“. Ona sama vždy neúnavne zdôrazňuje: *„Každý život je svätý. Keď máme lásku, nič nás nedokáže zastrašiť alebo zastaviť, pretože lásku nedokáže nikto zastaviť; žiadna armáda, žiadna nenávisť, žiadne prenasledovanie, žiaden hlad. Nič!“*

*B*olo to práve uprostred bratovražednej vojny medzi kmeňmi Hutu a Tutsi. Jedného dňa sa 15-ročný chlapec-vojak postavil pred Maggy, namieril na ňu samopal a chladnokrvne povedal: *„Teraz ťa zabijem; ja zabíjam ľudí tak, že kľáčia na kolenách. Tak si hneď kľakni!“* Marguerite mu ale povedala: *„Ja si kľakám len pred Pánom.“* Tu zbadala, že chlapec má na krku zavesený ruženec; pokojne sa ho teda spýtala: *„Vieš, čo to máš?“* – *„Áno, je to talizman, prináša mi šťastie. Našiel som ho u niekoho, koho som zabil.“* – *„Ach, tak ja ti teraz poviem, čo to v skutočnosti je,“* pokračovala pokojne ďalej. Maggy mu začala vysvetľovať, čo je ruženec a čo znamenajú jednotlivé tajomstvá. Nakoniec povedala: *„Aby si presne pochopil, čo je ruženec, teraz sa ho pomodlíme. A keďže sa budeme modliť, kľaknem si a ty si kľakneš tiež.“* Bolo to priam neuveriteľné! Chlapec ozbrojený samopalom súhlasil a obaja na kolenách sa skutočne pomodlili celý ruženec. Panna Mária sa počas modlitby určite musela dotknúť chlapcovho srdca, pretože ten sa potom Maggy priznal: *„Teraz ťa už nemôžem zabiť.“* Namiesto toho ju poprosil o odpustenie. Maggy mu nielen odpustila, ale o tri roky neskôr ho zamestnala ako svojho šoféra.

*M*arguerite Barankitse mala len 5 rokov, keď násilným spôsobom prišla o svojho otca. Ako polosirota videla doma veľmi pekný príklad kresťanského odpustenia a lásky k blížnemu. Už ako 24-ročná mladá učiteľka francúzštiny si Maggy, katolíčka príslušníčka kmeňa Tutsi, adoptovala svoje prvé dieťa, svoju žiačku Chloé, sirotu, protestantku z kmeňa Hutu.

K rozhodujúcemu zlomu v živote Marguerite Barankitse prišlo 24. októbra 1993 v Ruyigi. Vtedy skupina Tutsiov, medzi nimi aj viacerí jej vlastní bratraci, z pomsty beštiálne zavraždili 72 Hutuov, a to priamo pred jej očami. Niekoľko hodín po masakre sa 25 traumatizovaných detí z kmeňa Hutu, ktoré to prežili, zbehlo okolo Maggy. To bolo znamenie pre jej poslanie *„zapáliť svetlo odpustenia“*. Tutsiovia zavraždili rodičov týchto malých detí a Maggy, príslušníčka kmeňa

Tutsi, sa im teraz stala láskavou matkou. Vtedy mala Maggy 36 rokov. Po týždni to bolo ďalších 80 detí, o mesiac nato 200.

Tak sa zrodil Maison Shalom – Dom Šalom, kde boli všetky deti bez rozdielu, z kmeňa Hutu alebo Tutsi, s láskou prijímané, rešpektované a vychovávané zvlášť k láske k Bohu a k blížnemu.

„Mama Maggy“, ktorá v priebehu rokov musela byť svedkom nespočetných masakier, na prednáškach po celom svete vždy otvorene svedčí:

„Keby som nebola kresťankou, už by som asi mnohokrát spáchala samovraždu. Denne čerpám silu z modlitby a predovšetkým zo svätej omše. Takto mi moja viera, ktorú mi nikto nemôže vziať, dodáva pokoj a istotu aj v temných okamihoch. Len Duch lásky nás robí schopnými vzájomne si odpúšťať a zmieriť sa. Práve preto som presvedčená, že zlo nemá posledné slovo. Viera a láska dokážu i hory prenášať, aj hory nenávisťi.“

Za svoje mimoriadne humanitárne nasadenie, ktoré tisíckam ľudí, dokonca aj jej nepriateľom, zachránilo život, a za jej starostlivosť o siroty a utečencov dostala Marguerite Barankitse mnohé ocenenia a vyznamenania za boj o ľudské práva a za mier.

Akoby ma niekto viedol za ruku

Obidve nasledovné udalosti sú pravdivé. Prvá súvisí s druhou svetovou vojnou a ďalšia sa týka našich čias. Obe nám hovoria presne o tom, čo sa modlíme v známom Memorare:

***„Rozpamätaj sa, svätá Panna Mária,
že nikdy nebolo počuť, že by bol niekto opustený,
kto sa pod tvoju ochranu utiekal a teba o pomoc prosil.“***

*S*om židovka, pochádzam z východného Poľska a som siedma z desiatich detí. Hoci väčšinu obyvateľstva v našej obci tvorili židia, od detstva som sa kamarátila s kresťanskými dievčatami a tie ma, na moju veľkú radosť, často zaviedli do katolíckeho kostola. Tam som pozorovala, ako sa modlili pred oltárom Panny Márie a moja najlepšia priateľka ma potajomky naučila modlitbu Zdravas', Mária. Odvtedy som aj sama často chodila do kostola ku krásnej soche, ktorú moje priateľky nazývali Nepoškvrnená. Usilovne som sa tam modlievala k Márii a pociťovala som k nej čoraz väčšiu lásku. V prvej triede základnej školy som ako malá židovka mala veľa katolíckych spolužiačok, s ktorými som chodievala aj na svätú omšu. Pán farár o tom vedel a veľmi ho to tešilo. Vtedy som sa naučila aj modlitbu Otče náš a Sláva Otcu, ako aj modlitbu ruženca a celé Loretánske litánie.

Keď sa v tretej triede moje spolužiačky pripravovali na prvé sväté prijímanie, opakovane ma prosili, aby som ich vyskúšala z katechizmu. Tak som čoskoro z katechizmu vedela naspamäť nielen odpovede, ale aj otázky. Jedného dňa sa však moji starší súrodenci a rodičia dozvedeli, že som bola v katolíckom kostole. Otec začal plakať a ponáhlal sa k rabínovi, aby ho požiadal o radu. Matka

ma, naopak, chcela prinútiť, aby som prisahala, že už nikdy viac nevstúpim do katolíckeho kostola. Vyhŕkli mi slzy, ale nič som neprisahala ani nesľúbila. Otec ma po návrate od rabína strašne zbil remeňom a zakázal mi samej opúšťať dom. Prísne mi vysvetlil, že chodiť do katolíckeho kostola je hriech.

V septembri 1939 nemecká armáda obsadila Poľsko. Môj otec, krajcír, pretože bol žid, stratil čoskoro všetkých svojich zákaznikov, a tak sa dostala rodina do veľkej biedy. Musela som chodiť žobrať, ale často ma s nadávkami vyhnali už odo dverí. Na jar roku 1940 Nemci oplotili jednu časť našej dediny ostnatým drôtom a všetci židia sa tam museli presťahovať. Ich vlastné domy obsadili iní ľudia. Deň predtým z dediny potajomky ušli moji traja bratia aj staršie sestry; mňa však mama nenechala odísť.

Jedného októbrového rána zrazu nacistické jednotky v pancierových vozoch obkolesili naše židovské geto a všetkých nás prinútili zhromaždiť sa na malom námestí. Začali na nás strieľať a ja som na vlastné oči videla, ako zomierajú moji rodičia a moji mladší súrodenci. Skamenela som od hrôzy. Bolo to zvláštne, že do mňa nikto nestrelil. No zrazu sa ku mne priblížil vojak drsného výzoru a mieril na mňa puškou. Ja som vykrikla: „*Milujem Nepoškrvenú! Milujem Nepoškrvenú!*“ Tu sa vojak rýchlo poobzeral okolo seba, chytil ma za ruku, schoval pod svoj dlhý vojenský kabát a vyviedol ma von z geta. Vonku mi povedal: „*A teraz utekaj!*“

Celý deň som sa skrývala na poli. Až navečer som sa opatrne priblížila k jednému domu, ale domáci ma zo strachu ani nevpustili dovnútra. Nakoniec ma do svojho domu prijala jedna chudobná žena, dala mi najesť, nechala ma u seba prespať a ráno mi do šatky zabalila niečo na jedenie. Podala mi to so slovami: „*Choď týmto smerom, dcéra moja, do hôr. Tam sa židia schovávajú v jednom bunkri. Možno tam dokonca nájdeš svojich bratov a sestry.*“

Vyčerpaná som sa po niekoľkých dňoch naozaj dostala k mojím súrodencom. Porozprávala som im všetko, čo sa stalo s našimi rodičmi a ostatnými súrodencami. Spolu sme však dlho nezostali. V noci nás obklúčili vojaci SS, strieľali do nášho úkrytu a hádzali doň granáty. Bunker bol zasiahnutý a moji bratia a sestry prišli o život. Nevieam, prečo sa mne nič nestalo. Podarilo sa mi utiecť a skryť sa v húštine. Viackrát prebehli zúrivé nemecké ovčiaky celkom blízko popri mne, no akoby zázrakom ma nezacítli. Neprestajne som sa modlila k Nepoškrvenej. Nadránom sa vojaci stiahli a ja som opustila svoj úkryt. Okolie bolo posiate mŕtvolami. Našla som telá svojich súrodenčov a pochovala som ich; trvalo mi to celý deň. Po západe slnka som sa na ich hrobe pomodlila a potom som sa vydala na cestu. Celú noc som blúdila, ale napodiv som vôbec nemala strach, skôr silný dojem, akoby ma niekto viedol za ruku.

Ráno som prišla k jednej osade. V prvom dvore, ako sa zdalo, nebolo ani živej duše. Vstúpila som do predsiene, trochu som pootvorila dvere a nazrela dovnútra. Na posteli ležalo dievča, biele ako stena, ležalo nepohnuto – bolo mŕtve. Pri posteli kľačala žena a veľmi plakala. Vedľa nej stál jej muž, zmeravený od bolesti. Odrazu sa otočil a spýtal sa ma: „*Kto si? Čo chceš?*“ Ja som sa naňho len smutne pozerala. Ale žena pochopila. Podišla ku mne a nežne ma objala. Po chvíli sa so slzami v očiach obrátila na svojho muža: „*Pozri sa, naša jediná dcéra zomrela. Boh nám posielal namiesto nej toto dievča.*“ Pritom si ma ešte pevnejšie privinula k sebe a spýtala sa: „*Povedz, kto si a odkiaľ prichádzaš?*“ Tu som im porozprávala svoj príbeh a skončila som slovami: „*Nie, nechcem zomrieť, chcem žiť, pretože milujem Pannu Máriu, Nepoškrvenú. Ale vojaci ma zabijú.*“ – „*Nie,*“ upokojovala ma žena. „*Ochránime ňu. Dobre počúvaj, maličká. Podobáš sa na našu dcéru. Odo dneška sa budeš volať Hedwiga; ako ona.*“

Počas nasledujúcej noci manželia v záhrade pochovali svoju zomrelú dcéru; hrob pokropili svätenou vodou a pokryli lístím. Nikto nemohol mať podozrenie, že je tu hrob, a ich Hedwiga žila naďalej vo mne.

O niekoľko dní som ochorela a tri dni som sa nachádzala medzi životom a smrťou. Viackrát prišli do domu aj príslušníci SS, ale stačilo povedať len jedno slovo: „Týfus,“ a oni ihneď odišli. Keď som konečne vyzdravela, dom som pod zámkou pomalého liečenia neopúšťala. Moji adoptívni rodičia so mnou od začiatku zaobchádzali ako so svojou vlastnou dcérou. Po určitom čase ma na moju vlastnú prosbu potajomky pokrstili, a tak som mohla pristúpiť k svätej spovedi a prijať sväté prijímanie. Veľmi rada a často som sa modlila k Panne Márii, k Nepoškvrnenej. Moji noví rodičia ma veľmi milovali a ja som im ich lásku odplácala svojou. Dali ma zapísať na gymnázium a zmaturovala som s vyznamenaním. Po vojne viedla moja cesta do Spoločenstva Nepoškvrneného počatia Panny Márie. Tu som šťastná reholná sestra a pôsobím ako učiteľka v škole.

Prameň: Karl Maria Harrer,
Die schönsten Mariengeschichten

Panna Mária zastrela zrak bojovníkom Islamského štátu

Panna Mária je našou najlepšou ochrankyňou; aj v dnešných časoch. Dokazuje nám to aj udalosť, ku ktorej prišlo len nedávno, 21. októbra 2016 počas teroristického útoku v Iraku. Svoje deti, ktoré sa k nej v dôvere obrátili s prosbou o pomoc, urobila pred ich nepriateľmi jednoducho „neviditeľnými“.

Biedna internátna izba v univerzitnom meste Kirkúk na severe Iraku sa stala pre 22-ročnú Monaly Najeeb a jej šesť spolužiačok novým domovom. Kresťanské dievčatá museli v roku 2014 aj so svojimi rodinami a s tisíckami ďalších ľudí ujsť pred bojovníkmi IS z Karakoša, bývalého najväčšieho kresťanského mesta v Iraku. Teraz konečne mohli pokračovať v štúdiu, spoločne sa modliť a dokonca sa aj smiať; – až do toho hrozného piatek v októbri 2016. Horor sa začal skoro ráno okolo štvrtej.

Monaly, ktorá len nedávno ukončila inžinierske štúdium, ako hovorkyňa šiestich dievčat vydala svedectvo o všetkom, čo sa stalo. Päť dní predtým začala iracká armáda vládnu ofenzívu zameranú na opätovné dobytie mesta Mosul, ktoré mal v rukách Islamský štát. Terčom odvetného útoku džihádistickej organizácie sa stal Kirkúk, vzdialený 170 km južne od mesta. Vonku bolo počuť strelbu a silné výbuchy. Monaly a jej priateľky už nemali žiadnu možnosť, aby sa z budovy dostali von. Dievčatá sa rýchlo zavinuli do plachiet, aby sa aspoň nejako ochránili pred lietajúcimi guľkami

a úlomkami skla. V dome zrazu bolo počuť krik. Sedem dievčat sa ledva stihlo ukryť v spálni pod drevené postele, keď sa k nim z vedľajšej kuchyne blížili tlmené hlasy. Boli to jednoznačne bojovníci IS! Otvorili chladničku a prezreli aj skrine. Potom do spálne študentiek vkročilo niekoľko mužov, usadili sa na ich postele a začali jesť. Pod nimi, pritisnuté k stene, ležali dievčatá, celé zmeravené od strachu. Neodvážili sa takmer ani dýchať a len dúfali, že všetky majú svoje mobily prepnuté na tichý režim. Jedna zo študentiek mala silnú alergiu a stačilo iba jedno zakašľanie alebo kýchnutie a všetky by boli odhalené. Muži prehľadali aj tašky dievčat a jeden z teroristov povedal: „*Pozrite, tak sa ponáhľali, že jedna z nich si tu dokonca zabudla mobil.*“ Monaly v ruke pevne zvierala svoj perlový ruženec a modlila sa. „*Radšej zomrieť, ako byť znásilnená!*“ prebehlo jej hlavou. S veľkou opatrnosťou sa odvážila poslať esemesku svojmu dobrému priateľovi Roni Salim Momikovi, ktorý bol len dva mesiace predtým vysvätený za kňaza. Ten sa o nich duchovne staral od tej doby, čo sa ocitli v utečeneckom tábore. „*Pomôž nám, páter! Bojovníci IS! Budem ťa priebežne informovať.*“

*N*ovokňaz, sám utečenec, dosvedčuje: „*Bol som s dievčatami cez mobil v kontakte po celý ten čas. Posmeloval som ich: ‚Nezabudnite na svoju vieru! Modlite sa k Panne Márii! Ona vám príde na pomoc, ona vás ochráni!‘ A Mária bola skutočne s nimi. Keď bolo po všetkom, jedno z dievčat mi povedalo: ‚Keď bojovníci IS vkročili do našej izby, mali sme pocit, že im Panna Mária zastrela zrak, pretože nás nevideli.‘“ A Monaly vydala toto svedectvo: „*Ako sme to prežili, na to neexistuje žiadne ľudské vysvetlenie. Bol to zázrak, že nás nevideli.*“ Ale to ešte nebolo všetko!*

*B*oje vonku utíchli a páter Momika neskôr rozprával: „*Dvoch svojich zranených vojakov teroristi položili na postele, pod ktorými boli skrčené naše kresťanky.*“ Jeden muž IS siahol po plachte, ktorú chcel použiť pre zranených. Ako ľahko to mohla byť plachta, pod ktorou sa skrývalo niektoré z dievčat! Krv zraneného vojaka presiakla cez matrac a kvapkala na Monalynu priateľku. Nad ňou samotnou sedeli dvaja muži, a to tak blízko, že jeden sa jej dotýkal čížmou. Bojovníci IS sa tu pri nich dokonca modlili svoje modlitby! Prešlo takmer osem hodín, kým muži dostali nové príkazy a stiahli sa. Jedného zraneného tam ale nechali. Až keď dievčatá počuli, ako si ten v kúpeľni púšťa vodu, jedna za druhou utiekali k zadným dverám a potom smerom k vysokému múru, kde už na ne čakali príslušníci polície, aby im pomohli. „*Cítila som sa, akoby som sa znovu narodila,*“ povedala Monaly, keď už bola v bezpečí. Iba o päť minút neskôr, ako bola zachránená posledná študentka, odpálil IS terorista v kúpeľni samovražedný výbušný pás.

V roku 2014 sa Roni Salim Momikovi zo Sýrskej katolíckej cirkvi v poslednej minúte podarilo pred IS bojovníkmi utiecť zo seminára v jeho rodnom meste Karakoš. On a jeho dvaja priatelia Emad a Petros boli v utečeneckom tábore v meste Erbil 5. augusta 2016 vysvätený za kňaza.

Stalo sa to v Amatrice ...

*P*o silných zemetraseniach, ktoré 24. augusta 2016 zasiahli početné mestá a dedinky v strednom Taliansku, sa pre mnohých názov mesta Amatrice stalo pojmom, pretože práve v tomto meste a v blízkom okolí tragicky zahynulo takmer 300 ľudí. V starobyľom mestečku so stredovekým centrom, ktoré ešte nedávno – vzhľadom na kultúrnu a architektonickú hodnotu – patrilo medzi najkrajšie talianske obce, neostal po ničivom zemetrasení kameň na kameni.

No i v týchto neopísateľne ťažkých dňoch bola Panna Mária očividne prítomná pri mnohých zranených a zúfalých pozostalých. Aj tu dala jasné znamenie. Presne 30. augusta, ešte pred začiatkom slávenia zádušnej svätej omše za obeť zemetrasenia a pred pohrebnými obradmi, našli hasiči akoby zázrakom pod troskami a na metre vysoko nahromadenými sutinami kostola Sant'Agostino antický relikviár a neporušenú vzácnu sošku Panny Márie nazývanú *Madonna di Filetta*. Ako patrónku a ochrankyňu Amatrice i celého okolia si ju ľud ctí už niekoľko generácií. Keď členovia hasičskej jednotky odovzdali donovi Savinovi, farárovi z Amatrice, túto drobnú a jemne tepanú sošku (má asi 2 – 3 cm a nie je väčšia ako malá brošňa), ten hlboko dojatý ihneď pozdvihol do výšky malú bielu podobizeň Panny Márie a plačúc slávnostným požehnaním požehnal všetkých prítomných, zničené mesto a celý ťažko postihnutý región. Potom tento vzácny symbol mesta Amatrice pobozkal. Na otázku novinárov, čo znamená nájdenie *Madonny di Filetta*, don Savino so slzami v očiach, dojatý a s pocitom vďačnosti, odpovedal: „*Čo to znamená? Nájst' Madonninu uprostred trosiek – aká milosť! Znamená to pre nás všetko! Čo iné by to malo znamenať, ako keď ste stratili matku a potom ju opäť našli?! Našu svätú ochrankyňu zoberieme dnes na requiem za zomrelých a na pohreb našich príbuzných a farníkov. To, že sme ju našli a získali späť, je pre nás dôležitým znamením a milosťou, akoby sme opäť našli vlastnú matku.*“ Aj keď náhla smrť rodičov, manželov, nevinných detí a mladých je pre ich blízkych šokom, tragédiou a mnohé z toho je skryté v Božom tajomstve, ktoré sa ľudsky nedá vysvetliť, Panna Mária je prítomná pri svojich smútiacich deťoch v každej núdzi, tak ako to vraví v Amsterdame ako Matka všetkých národov: „*Darujem útechu. Národy, vaša Matka pozná život, vaša Matka pozná starosti, vaša Matka pozná kríž. Všetko, čím prechádzate v tomto živote, je cesta, ktorou vaša Matka ... prešla pred vami.*“

História *Madonny di Filetta* siaha až do roku 1472, keď na sviatok Nanebovstúpenia Pána malá pastierka Chiarina Valente prosila Pannu Máriu, aby ju zachránila počas silnej búrky. V tej istej chvíli Chiarina spozorovala malý žiarivý šperk, ležiaci na zemi, a rozpoznala v ňom portrét Panny Márie. Odvtedy sa obyvatelia regiónu Abruzzo každý rok na Nanebovstúpenie Pána zúčastňujú na slávnostnej procesii s *Madonnou di Filetta*

Vytrhnutí zo všedného dňa

*M*ária Guerrini, ktorá žije v Ríme a spolupracuje s našimi sestrami v kancelárii na Monte Santo, sa nám v novembri 2016 zdôverila, ako aj ona – hoci nepriamo – zažila hrôzy zemetrasenia: Môj otec sa narodil v malej osade Cornillo Vecchio, vzdalenej dva kilometre od Amatrice. Zdalo sa, akoby tam, medzi starými domami, mašťalami, stodolami a voľne sa pasúcimi zvieratami, zastal čas.

Otec sa ešte ako veľmi mladý odsťahoval do Ríma, no nevydržal tam dlho a skoro sa vrátil do svojej milovanej horskej dedinky. V dome mojich starých rodičov som spolu so svojimi súrodencami veselo a bezstarostne trávil mesiace letných prázdnin. Neskôr i moje deti mohli rovnako vychutnávať pokoj a krásu okolia Amatrice.

Môj príbeh je príbehom mnohých, ktorí tu nežijú nastalo, no predsa nosia tieto miesta na úpätí hôr Monti della Laga vo svojom srdci, tie miesta, ktoré sú dnes zničené. Moja rodina vlastnila v dedinke dva malé domy. Jeden sme zdedili po starých rodičoch, druhý s veľkou námahou zrenovoval môj otec. Odcestovala som odtiaľ spolu s mojím manželom Raffaelom a synom Matteom len dva dni pred zemetrasením. Moja mama, brat a jeho snúbenica sa však nachádzali v čase zemetrasenia (v noci 24. augusta) v dome starých rodičov na druhom poschodí. V tme, s námahou a po troskách sa im akoby zázrakom podarilo dostať von zo zosúvajúcej sa spálne. Od tej noci sú všetky pamiatky našej rodiny – fotografie a vzácne osobné predmety – pochované v dome. Ani hasiči doň nemôžu vstúpiť, pretože celej stavbe hrozí nebezpečenstvo zrútenia. Zdá sa mi, akoby tam zostala uzavretá časť môjho života; bez nádeje na vyslobodenie spod trosiek.

*V*idieť takto Amatrice a našu malú osadu, to trhá človeku srdce. No moja bolesť je malá v porovnaní s oveľa väčším utrpením tých, ktorí stratili svojich drahých. Niektorým ľuďom sa síce podarilo zachrániť si život, no stratili dom alebo zamestnanie. Najhoršie utrpenia sú tie, ktoré prídu náhle, keď ich nečakáš a nie si na ne pripravený. Z minúty na minútu si vytrhnutý z obyčajného všedného dňa a hodený do priepasti plnej bolesti. V tejto hlbokoj tme je iba jedno jediné svetlo, ktoré svieti: svetlo viery. Iba keď veríš, že Boh poslal svojho Syna Ježiša, aby vzal na seba každé utrpenie a zdieľal každú ľudskú bolesť a slzu preto, aby nás oslobodil od zlého, iba vtedy uvidíš zmysel každého kríža. Vtedy vieš, že nie si sám, že Pán času a života je pri tebe, a ty spoznáš malé znamenia jeho prítomnosti.

Veľmi sa ma dotklo televízne interview, v ktorom istý muž rozprával o tom, ako medzi niekoľkými rodinami v ich malej štvrti vládli nenávisť a hnev. No spory sa rozpadli zároveň s domami, aby uvoľnili miesto pokojom a solidarite.

*K*eď som ohromená prechádzala našou dedinkou Cornillo Vecchio, ktorá akoby zázrakom nemusela oplakávať mŕtvych ani ranených, zazrela som vo vrecku istého hasiča obrázok Matky všetkých národov. Aké pekné znamenie! Sestry z Rodiny Panny Márie len niekoľko dní po prvom zemetrasení navštívili Amatrice a rozdávali obrázky s modlitbou Matky všetkých národov.

*J*edna známa pani z dediny mi so slzami v očiach povedala: „*Panna Mária nás zachránila. Áno, som si istá, že to bola ona. Zachránila nás Panna Mária.*“ V troskách kostola našej obce ostala socha Ružencovej Panny Márie naozaj neporušená. V minulosti sme ju často niesli v procesii ulicami našej dediny. Je to znamenie nádeje plné útechy! Panna Mária tu vzpriamene stojí ako na Kalvárii pri Ježišovom kríži.

Riccardov objav

*K*eď sme 13. septembra po tretíkrát robili misiu s Matkou všetkých národov, stretli sme Riccarda Alessandriniho, mladého stavebného inžiniera z Leofreni, ktorý pomáha ako dobrovoľník záchraných jednotiek civilnej ochrany provincie Rieti. Podelil sa s nami o svoj nezabudnuteľný zážitok: Neďaleko od Amatrice v evakuačnom tábore obce Cornillo Vecchio sme práve končili stavbu stanového mestečka. Spolu s mojím priateľom Giacomom Espositom sme sa rozhodli, že sa trochu prejdeme po uliciach zničenej dediny, aby sme na vlastnom tele pocítili konkrétnu bolesť a biedu obce Cornillo Vecchio.

V jednom zo skrytých kútov sme sa zrazu ocitli zoči-voči soche Panny Márie. Stála takmer neporušená na kope trosiek, v strede pozostatkov kostola, ktorý bol silným zemetrasením takmer kompletne zničený. Prekvapene sme sa na seba pozreli. Boli sme hlboko dojatí tým, čo sa ponúkalo našim očiam. Socha Panny Márie v strede skazy a beznádeje – Božie znamenie! Situácia sa zdala byť taká neskutočná, priam mystická, že sme si ihneď sňali ochranné helmy, kľakli sme si a prežehnali sme sa. Hneď bolo vidieť, že sa vzácna socha nachádzala vo veľkom ohrození. Strecha nad ňou mohla každú chvíľu spadnúť, podobne ako zatiaľ ešte stojace múry.

No museli sme sa obratom vrátiť do tábora, pretože našu pomoc potrebovali núdzni obyvatelia z Cornilla. Keď sme ďalej pokračovali pri stavbe stanového mestečka, vo mne sa niečo dialo. Nedokázal som jednoducho myslieť na nič iné ako na tú sochu – jasne stála pred mojimi očami. Myšlienka na Pannu Máriu ma tak zobrala, že som zrazu pustil na zem svoje náradie a utekal som asi 400 metrov späť na miesto, kde sme ju našli. Utekal som tak rýchlo, ako som len mohol, akoby ma hnala nejaká sila, akoby ma Madonnina prosila, aby som ju zobral z tohto neistého miesta. Za necelé dve minúty som zadychčaný dorazil ku kostolným ruinám.

Áno, priznávam, trochu som sa bál, pretože prevísajúca strecha sa mohla každú chvíľu zrútiť. A tak som povedal: *„Panna Mária ak si pri mne, nemám sa čoho báť.“* V tom istom momente som pocítil neopísateľnú odvahu a hneď som sa poponáhľal k soche, pričom som sa modlil *„Zdravas“*, Mária a zveril sa jej milosrdenstvu. No socha bola extrémne ťažká. Jej záchranu mi sťažovali popadané trosky, na ktorých som sa nedokázal udržať. S veľkou námahou som ju posunul asi o meter. No čím viac som sa namáhal, tým viac som si uvedomoval, že to sám nikdy nedokážem, prinajmenšom nie tak rýchlo. Nakrátko som sa zastavil, aby som sa nadýchol a potom ešte raz vyskúšal zdvihnúť ju. Vyčerpaný som sa modlil: *„Panna Mária, pomôž mi, daj mi silu, aby som ťa stadialto vytiahol!“* Sotva som si to pomyslel, keď sa zrazu otvorili dvere oproti stojaceho domu a z nich vyšiel mladý muž Francesco Maschio. Neváhal ani sekundu a ponáhľal sa mi na pomoc. Vďaka nemu sa mi podarilo vytiahnuť sochu Panny Márie tak ďaleko, že už nehrozilo žiadne nebezpečenstvo. Krátko nato prišli hasiči. V sakristii, ktorá už bola tiež na spadnutie, začali muži hľadať nosné žrde. Keď ich našli, vsunuli ich do dreveného podstavca a tak vyniesli Kráľovnú ruženca. Potom naložili sochu na vozidlo a zaviezli ju do hlavného tábora.

*O*byvatelia dediny Cornillo Vecchio veria v zázrak – na jednej strane preto, že nemali žiadne obete na ľudských životoch a ani ťažko ranených, a zároveň si nevedia vysvetliť, ako sa socha Panny Márie, ktorú po každej procesii zvyčajne odkladali do bočných priestorov, zrazu dostala do stredu kostola, zostala takmer nepoškodená, aj keď okolo nej boli samé trosky. Ľudia vravia: *„Je to, akoby sa tam sama Madonna postavila. Je to nepochopiteľné, ako mohla ostať celá, pretože skoro celý kostol sa zrútil.“*

„O čo viac som prosil Pannu Máriu, vo vedomí, že i pri tom najmenšom otrase zeme by sa mohlo všetko na mňa zrútiť, o to viac rástla vo mne obrovská odhodlanosť a silné vedomie toho, že som ňou chránený presne tak, ako keď matka upokojuje svoje vlastné dieťa. Tento zážitok budem v sebe nosiť celý život. Moja dôvera v Madonninu veľmi narástla.“

Na misii s Matkou všetkých národov

Týždeň po tom, čo obyvateľov početných dedín regiónu Abruzzi v skorých ranných hodinách vytrhli zo spánku silné otrasy, pre naše sestry z blízkeho mesta Civitella del Tronto bolo jasné, že v tej chvíli nie je nič dôležitejšie ako ísť k týmto ľuďom a priniesť im útechu Matky všetkých národov a zároveň povedať trpiacim, že keď sa s dôverou modlíme jej modlitbu, budeme uchránení od väčšej skazy, väčšieho nešťastia, a tak budeme môcť zabrániť ešte horším udalostiam. Deň po veľkom pohrebe v Amatrice sme v priebehu krátkeho času rozdali 700 obrázkov s modlitbou, predovšetkým zásahovým jednotkám hasičského a policajného zboru, členom Červeného kríža, vojakom a záchrannej jednotke civilnej ochrany, ako aj všetkým ľuďom, ktorých sme stretli. Hneď po zaparkovaní auta sme dali obrázok s modlitbou istému manželskému páru, ktorý bezradne stál pred svojím zničeným domom. Keďže celá vonkajšia stena spálne sa zrútila, bolo vidieť priamo dovnútra. Jeden z hasičov im práve v plastových taškách podával všetky najdôležitejšie veci, ktoré sa podarilo ešte zachrániť.

Jeden z prvých, ktorému sme ponúkli obrázok s modlitbou, bol postarší muž, ktorý si ho síce vzal, ale so slzami v očiach povedal: „Stratil som celý svoj svet, všetko, čo som mal rád – svojho syna a jeho dvojičky.“ Bolo až nápadné, že sme si u ľudí nevšimli žiadnu zatrpknutosť. Skôr sa z ich tváří dalo čítať zdesenie. Muž, čo išiel okolo nás, spontánne povedal: „Keď je to obrázok Panny Márie, tak si ho zoberiem. Budem ju prosiť, aby si zobrala do neba moju ženu a syna, ktorí tiež prišli o život.“

Keď sme pred stanom karabinierov rozdávali obrázky policajtom, zo stanu práve vychádzal kňaz. Bol to don Savino, farár z Amatrice. Pozdravil nás slovami: „Práve som esemeskou odpovedal na správu od sekretára amsterdamského biskupa, ktorý na nás pamätá v týchto ťažkých chvíľach.“ Bol to naozaj ten najlepší moment, aby sme mu predstavili obrázok Matky všetkých národov s jej modlitbou a požiadali o súhlas rozdávať ho ľuďom. Vďačne prijal obrázok aj pre seba a potom nám s radosťou dal požehnanie „pre túto misiu“, ako to on sám vyjadril. Keďže kvôli ochrane súkromia sme nemohli vstúpiť do stanov týchto ľudí, dobrovoľníci rádu maltézskeho rytierov nám slúbili, že obrázky im osobne rozdadajú.

Na sviatok Narodenia Panny Márie, 8. septembra, sa niektoré z nás opäť vydali na cestu, tentoraz do ťažko postihnutých dedín Arquata del Tronto a Pescara del Tronto. Keď sme chceli podať pomocnú ruku aj pri fyzických prácach, náčelník civilnej ochrany Michele hneď povedal: „Nie, ďakujeme. Pre nás je oveľa dôležitejšia vaša duchovná podpora.“

Sestra Rafaela ukázala obrázok s modlitbou i niekoľkým mladým a vysvetlila im, že Boh dal tejto modlitbe veľkú moc uchrániť nás pred skazou a nešťastím.

Na to jej jeden chlapec trpko odvetil: „Za môj život vďačím návšteve diskotéky, kde som sa zabával celú noc až do rána, takže som potom, keď sa začali otrasy a zemetrasenie, sedel bezpečne v aute.“ Naša sestra nepovedala ani slovo, no Ugo, policajt, ktorý sprevádzal sestry, mladých povzbudzoval:

„Prijmite útechu! Dnes k vám prichádza Matka. Nemôžete predsa takto ďalej nakladať so svojim životom!“ Nakoniec si obrázok predsa len všetci nasmelo vzali. Sám Ugo si vypýtal jeden celý balíček na rozdávanie. Jeden obrázok ale pobozkal a opatrne si ho schoval do náprsného vrečka. „Ten je pre Máriu, moju ženu,“ vysvetlil nám s úsmevom.

Keď sa nám potom v jednom stanovom tábore naskytila príležitosť rozdávať obrázky deťom, dospelým i starým ľuďom, opäť sa sr. Rafaela pokúsila ponúknuť obrázky aj mladým. Slova sa hneď ujal mladík s výrazom utrpenia v tvári a s cigaretou v ruke: „Jedno musíte vedieť, sestra!“ Vtedy si sr. Rafaela pomyslela: „Ó, môj Bože, čo teraz bude?!“ No mladý muž pokračoval: „To všetko sa muselo stať. Museli sme zažiť túto noc, aby mohlo prísť nové ráno, aby sa mohol začať nový deň. Takto to predsa nemohlo ísť ďalej. Moja rodina a príbuzní stratili svoj domov. No my žijeme!“ Po týchto slovách si všetci jeho priatelia obrázok zobrali. Jeden z mladých ho dokonca spontánne pobozkal.

Sr. Eugenia, sama rodená Talianka, mala 13. septembra počas tretej návštevy v oblasti zemetrasenia bolestivú skúsenosť, ktorá je na zamyslenie: „Len tí, ktorí už predtým – v dobrých a pokojných časoch – mali vieru a modlili sa, cítili, že ich viera nesie aj po katastrofe. Kto predtým vzťah k Bohu nemal, nečaká od neho ani teraz žiadnu pomoc. Mnohí vravia: ‚Nedará sa mi modliť!‘ Stretli sme ľudí, ktorí celý život sedávali spolu a hrali karty len pár krokov od kostola, no nikdy doň nevstúpili. Neprišli ani po zemetrasení, ďalej hrali karty a nevedeli, čo majú spraviť s obrázkom a s modlitbou.“ Núdza automaticky nenaučí človeka modliť sa. To nám potvrdili aj Giuseppina Sorrentino a jej muž Saverio, ktorí sú ako manželia šťastne spolu už 26 rokov. Hoci sú sami ťažko postihnutí zemetrasením, nepôsobili zúfalo. „Poznáme obraz z Amsterdamu a vieme naspamäť i modlitbu. Každý deň sa ju modlíme. Sme zvyknutí žiť jednoducho. Deň začíname skoro ráno spoločným ružencom a svätou omšou. Každý deň počas svätej hodiny tiež rozjímame o umučení nášho Pána a modlíme sa ruženec Božieho milosrdenstva,“ povedali nám títo hlboko veriaci manželia. „Keď nás zobudili otrasy, môjmu Saveriovi sa zastavilo dýchanie, lebo je chorý na srdce. Ležal na posteli ako paralyzovaný,“ opisovala situáciu Giuseppina. „Chytila som ho za ruky a povedala mu: ‚Teraz sa silno objímame a potom uvidíme, čo chce Boh.‘ Keď sa nám konečne podarilo dostať von, bola už úplná tma a zima. Rozmýšľala som, že by sme si teraz mali spraviť oheň, aby sme sa trochu zohriali a potom sa spoločne pomodlíme ruženec. A tak sme založili oheň, no ostatní ľudia sa nechceli modliť. Iba nadávali a hrešili. Pomodlili sme sa s mužom sami, zvlášť ako uzmierenie v mene ostatných. Zemetrasenie predsa nebolo Božím trestom! Existuje príliš veľa hriechov. Ale Mária je v utrpení vždy s nami, áno, predovšetkým v utrpení.“

Zánik západnej civilizácie

P. Cassian Folsom a P. Benedetto Nivakoff, prior a subprior benediktínskeho kláštora v Nursii, ktorý bol postavený na mieste, kde kedysi stál rodný dom svätého Benedikta, 28. augusta, len tri dni po veľkom zemetrasení, poskytli zaujímavé interview:

„Inštinktívne sme všetci vybehli von a zhromaždili sa na námestí pred kláštorom. Kým sa pod našimi nohami novými otrasmi hýbala zem, všetci sme sa držali pohromade, pretože bolo nepríjemne chladno. Mnisi a obyvatelia mesta sa spontánne postavili okolo sochy sv. Benedikta, ktorá stojí v strede námestia. My sme sa začali modliť ruženec a mnohí ľudia sa k nám pridali. Ďakovali sme Bohu z celého srdca, že sme ostali nažive.“

Na druhej strane hôr v Amatrice a v Accumoli však zemetrasenie zničilo mestá. Zanechalo smrť a skazu. Hlboko smútime nad tragickou smrťou toľkých ľudí. Trpíme spolu s ich príbuznými a priateľmi. Nečakaná smrť je zvlášť bolestivá, pretože nám nedáva čas pripraviť sa. Sv. Benedikt preto radí svojim mníchom *„vždy pamätať na smrť“*, aby boli vždy pripravení, a to aj so zreteľom na násilnú a nečakanú smrť, ktorá môže prísť uprostred noci.

*B*azilika sv. Benedikta je ťažko poškodená. Keby jeden z nás slávil práve vtedy pri oltári svätú omšu, bol by teraz mŕtvy. Fasáda sa úplne odtrhla od hlavnej lode kostola. Tieto znamenia nás môžu niečo naučiť a pohnúť k vážnemu zamysleniu sa.

Po prvé: Bazilika sv. Benedikta a oltár sú ťažko poškodené. Jasne nám to poukazuje na skutočnosť, že katolícka kultúra a západná civilizácia zanikajú! Druhým znamením je zhromaždenie sa okolo sochy sv. Benedikta na námestí a spoločná modlitba. Znamená to, že modlitba je jediný prostriedok, ktorý umožní obnovu.“

*M*nísi sv. Benedikta, ktorý je považovaný za otca západného mníšstva, sú o tom ešte viac presvedčení po druhom zemetrasení, ku ktorému prišlo 30. októbra, keď sa definitívne zrútila takmer celá bazilika. Z niekdajšieho kostola patróna Európy ostala stáť už len fasáda, ktorá sa týči nad ruinami. Po zemetrasení je bezpochyby nutné znovu budovať a obnovovať. No oveľa naliehavejšie potrebuje celá Európa, ktorá sa práve chveje pod duchovným zemetrasením a ktorá sa vzdáva svojho kresťanského dedičstva, duchovnú a vnútornú obnovu prostredníctvom modlitby a žitých kresťanských hodnôt!

Keď koncom októbra zasiahlo stredné Taliansko ďalšie zemetrasenie s epicentrom v Nursii, náhodne zhotovená videonahrávka dojala srdcia ľudí po celom svete: Sestra klariska v pokročilom veku, podopieraná hasičmi, uteká z klauzúry na námestie pred rozpadávajúcou sa Bazilikou sv. Benedikta. Ako apokalyptický pamätník zostala stáť už len západná fasáda kostola, pred ktorou zopár ľudí padlo na kolená a začali sa modliť.

*„Veľa sa modli ruženec.
Jedine ja vás môžem zachrániť
pred hroziacim nešťastím.
Tí, ktorí mi budú dôverovať,
budú zachránení.“*

Slová Matky všetkých národov v cirkevne uznaných posolstvách z Akity

13. október 1973